

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Josep Maria Ainaud de Lasarte

La vida de Josep Maria Ainaud de Lasarte (Barcelona, 1925-Barcelona, 2012) ha estat una lluita infatigable per la llibertat des de la defensa de la cultura i la memòria com a bases del civisme que enforteix els pobles. «El coneixement del passat és bàsic per a la comprensió del present, que ens ha de permetre la construcció del futur», afirmava.

El llegat d'Ainaud és impressionant. Hi trobem motius de reflexió que ens interpel·len amb lucidesa per tal que ens autoexigim una actitud vigilant davant la vida. Distingit i generós, Ainaud era un esperit lliure que transmetia autoritat moral. En recordarem especialment la seva bondat, la seva voluntat de servei i la seva intel·ligència: «Valoro més el que tinc que el que em falta.»

Hi ha en aquest país pocs ciutadans com Ainaud amb un perfil tan potent i tan apreciat des de la transversalitat política. M'hauria agradat tenir Ainaud de president del meu país en un govern de concentració nacional, però, més enllà

del seu prestigi intel·lectual, era un polític massa indomesticable en el nostre sistema de partits. «L'obediència de partit està per sota de l'obediència a la consciència», assegurava. En poden prendre nota tant els polítics del PSC com els d'altres partits. «És simptomàtic que la televisió pública d'aquest país emeti cada setmana hores i hores de sèries de dibuixos japoneses o nord-americanes, i que

no hagi esmerçat ni un sol cèntim ni un sol minut a difondre les il·lustracions de Lola Anglada», apuntava. En poden prendre nota tant CiU, que és qui ha controlat més temps TVC, com les altres forces polítiques.

El millor homenatge a Ainaud deu ser posar en pràctica els seus suggeriments plens de sensatesa, sobretot si permeten corregir els errors d'aquest país que teòricament ja anem

fent. Amb sang francesa, basca, andalusa i alemanya a les venes, sabia el que es deia quan comentava que un país garanteix més la seva cohesió social com més arrelat està en la solidesa de la fidelitat a ell mateix. Ainaud tenia fe en Catalunya i en la seva voluntat de ser una col·lectivitat oberta que prefigura el món del futur a partir de la seva experiència d'acollir bé tothom com a terra de pas.

L'única llengua pròpia de Catalunya és el català. Ja trobem a faltar Ainaud per tal que ens raoni si ara és prioritari plantejar si ha de poder guanyar el Premi Nacional de Cultura un escriptor que s'expressa en castellà.

Josep Maria Ainaud de Lasarte. / ANDREU PUIG

OROS SÓN TRUMFOS

ANNA BALLBONA aballbona@elpunt.cat

Gebre i sol

L'estiu és temps en què els extrems es posen a assolellar. Les temperatures ultraelevades d'uns quants dies després queden esbandides per uns ruixats i vents sobtats, que cada any apareixen amb la virtut singular de sorprendre'ns. L'altre dia a la masia de can Draper de l'Ametlla del Vallès hi va actuar la virtuosa orquestra de cambra I Musici di Vivaldi. Sense falsa modestia, admeto que fins llavors no coneixia de res les peces de Vivaldi, més enllà de la

cantarella arquetípica. Em va cridar l'atenció que a l'estació de l'estiu hi barregessin la calma caldosa amb el remolí ventós; una estampa musical d'extrems posats a tocar.

Aquests dies llegeixo *Gebre i sol* (Quaderns Crema), una antologia de poemes del nord-americà Robert Frost. «Uns diuen que aquest món finirà amb foc, / d'altres amb gel». El crític Sam Abrams explica en el pròleg el contrast entre la percepció inicial de la poesia de Frost –bonhomiosa– i la

posterior, més tumultuosa. Un altre joc d'oposats. «Però si hagués de morir dues vegades, / crec que conec prou l'odi per dir / que, per destruir / el gel també / seria esplèndid / i ho faria bé», conclou Frost. Ara habitem una època que sembla especialment donada als extrems. Però, relatives i desenfocades com són les coses, potser tothom ha viscut algun moment a la seva època veient extrems pertot arreu i palpant-los no tant lluny els uns dels altres.

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Antoni Castells, (Exconseller d'Economia) «Quan Catalunya va junta té molta força perquè aleshores Espanya no es pot permetre prescindir de Catalunya.»

«La il·lusió és la germana petita del desengany.»

Oliver Wendell Holmes (1809-1884). Metge i escriptor nord-americà